

Spolufinancováno
Evropskou unií

Jessika Adéla Jones – Dawson Jewellers, Irsko

Byla jsem na stáži po dobu čtyř týdnů v hlavním městě Irska v Dublinu. Tuto možnost jsem dostala díky SOŠ uměleckořemeslné a programu Erasmus+.

Pracovala jsem ve zlatnictví Dawson Jewellers. Toto zlatnictví nabízí nejen šperky, ale i stříbrné nádobí s menší ryzostí stříbra či jiných slitin, a hodinky vysoké kvality. Do zlatnictví si lidé chodí vybírat šperky a hodinky, nechávají si je opravit a nebo si nechávají vyrobit šperky na zakázku. Kolektiv je rozdělený na dva až tři prodejce a zlatníky a hodináře, kteří se starají o opravy šperků a hodinek.

Moje práce tam spočívala v pomoci zlatníkovi. Byly mi zadávány postupně složitější úkoly a převážně šlo o opravy na špercích. Pájela jsem drobná očka na přívěscích, řetízcích, upravovala pojistné řetízky, dělala změny velikostí prstenů, převlékání perel, čištění a rhodiování šperků. A když byly méně vytížené dny, mohla jsem si vyzkoušet nové věci, jako fasování kamenů pod mikroskopem nebo práci se smaltem.

Na pracovišti byla neustále přátelská a vstřícná atmosféra. Když jsem něco potřebovala líp vysvětlit, tak byli vždy ochotní. Jednali se mnou jako s dospělým a sobě rovným člověkem, čehož jsem si velice vážila.

Praxe mi přinesla zlepšení ve věcech, co jsem se učila ve škole, a dodalo mi to sebevědomí při práci, protože jsem dostala plno věcí více do ruky. Ale naučili mě i nové věci a mohla jsem si vyzkoušet fasování kamenů, rhodiování a používat nové nástroje, např. laser na pájení.

Ubytování jsem měla hrazené z grantu u hrozně milé rodiny. Byli hrozně ochotní a byla s nimi suprová domluva, co se praní, jídla či příchodu domů. Měla jsem u nich snídani a večeři. Večeřeli jsme většinou společně, takže tam byla příjemná atmosféra. S čímkoliv jsem potřebovala pomoci, tak mi pomohli nebo poradili.

Z grantu jsem měla také hrazené peníze na oběd (a celkově kapesné), kartu na městskou dopravu vč. vlaku, autobusu a tramvají a také letenky.

**Spolufinancováno
Evropskou unií**

Ve volném čase jsem se procházela různě po Dublinu. Byla jsem v Národní galerii, chodila po parcích, chodila po památkách. S mamkou, která se na víkend přijela podívat, jsme byly v Dublinském hradu. O irském Halloweenu jsem zašla na akci se strašidelnými domy, což byl jeden z mých nejoblíbenějších večerů, a jeden víkend jsem jela za babičkou do Belfastu, kde jsme se stavily v mém nejoblíbenějším parku propojeným s pláží.

Stáž pro mě byla zkouškou nanečisto mého snu pracovat v cizině. Jsem hrozně vděčná za to, že jsem na stáž mohla jet. Stáž jsem si užila, objevila nová místa, na která se chci určitě vrátit, nasbírala nové zkušenosti v mém oboru a trošku i zdokonalila své jazykové dovednosti. Tím, že jsem zvyklá cestovat sama, tak všechno na letišti a celkově doprava proběhla hladce a bez problémů.

Stáž byla i skvěle organizovaná a i příprava na ni v podobě schůzek, kde jsme se mohli doptat na nejasnosti a získat veškeré informace, které jsme potřebovali vědět, byla užitečná a věřím, že lidem, co třeba letěli poprvé, hodně pomohla.

Můj největší úspěch byl hodně i psychický, protože stáž mi umožnila nahlédnout do světa práce a skoro kompletní samostatnosti ve světě. Stáž mi ukázala, jak to může vypadat v budoucnosti, až dostuduji a ještě více mi potvrdila, že jsem se ve svém oboru našla a chci ho dělat a žít se jím.

Co se dílen týče, tak jsem udělala také posun v samostatnost v práci a získala nové zkušenosti v technikách, používáním náradí a v práci s materiály, ke kterým bych se jinak nedostala. Také mi ve zlatnictví nabídli, že, až budu zase v Irsku, mohu se stavět a pochlubit se, jak mi jde studium a co zase umím nového. Jestli někdy vyjde, že bych byla déle u babičky, chtěla bych se tam zkusit zeptat na brigádu třeba na týden.

Když přišel konec stáže, ani se mi nechtělo domů. Ale vrátit jsem se musela. Doufám, že mi na nástavbě vyjde stáž znovu, ale tentokrát bych chtěla jet na delší dobu, na tři měsíce.